

JENNIFER BELL

NEPAPRASTIEJI

IR BLOGI LEMIANTI MONETA

Alma littera

Pirmas skyrius

Greitosios pagalbos automobiliui sukant už kampo, Aivė pasviro į priekį. Sutarškėjo daiktai.

– Na gerai, – tarė paramedikas, pakėlęs akis nuo segtuvo. Vyriškis buvo praplikęs, dilbiai išmarginti išblukusiomis taturuotėmis. – Koks tavo vardas ir pavardė?

– Aivė Elžbieta Žvirblė, – išbėrė ji trepsendama į grindis geltonais botais. Viduje buvo labai tvanku; norėjosi įkvėpti gryno oro. Aivė pažvelgė paramedikui per petį svarstydamą, ar negalėtų jo paprašyti atidaryti vieną tamsintų langų. Stiklo atspindy šokinėjo jos rudos garbanos, susitaršiusios dar labiau nei įprastai.

Paramedikas pasižymėjo jos pavardę tušinuku ir atsisuko į automobilio galą.

– O tu?

Ant kito suoliuko galo pasilenkęs į priekį, plačiai prazergęs kojas, sėdėjo berniukas pilku bluzonu su grupės *The Ripz* logotipu. Jam ant akių krito spyruoklytėmis susigarbanoję plaukai, bet Aivė žinojo, kad jis svilina ją piktu žvilgsniu.

– Sebas, – sausai atsakė berniukas. – Aš – jos brolis.

Paramedikas nusišypsojo ir užsirašė vardą. Aivė stengėsi negalvoti apie Sebą. Tai jis dėl visko kaltas.

Mergaitė pasilenkė prie neštuvų ir paėmė senelę Silviją už rankos. Ji buvo minkštesnė nei paprastai. Senelę per krūtinę laikė diržai, ant kaklo buvo uždėtas įtvaras, o nosį ir burną dengė rasojanči deguonies kaukė. Aivė dar niekada nematė jos tokios trapios ir pažeidžiamos.

– Kiek judviejų metų? – toliau klausinėjo vyriškis.

– Vienuolika, – atsakė Aivė, nepastebimai slinkdamasi prie senelės Silvijos.

– Man šešiolika, – žemu balsu atsakė Sebas.

Aivė susiraukė ir pikta pašnairavo į jį. Broliui praėjusį mėnesį suėjo keturiolika.

– Gerai, – paramediko veidas tapo švelnesnis. – Suprantu, kad abu esate labai susirūpinę, bet patikėkit manimi, dabar senelei labiausiai padėsite, jei stengsitės būti ramūs. Kai atvyksime į ligoninę, nugabensime ją į priimamąjį, kad apžiūrėtų gydytojai. Gali būti, kad reikės operuoti, tad ligoninėje užtruksime.

Aivė nutaisė grimasą. Ji žinojo, kad ligoninėje per naktį senelė Silvija buvo pasilikusi tik vieną kartą ir apie jį žinojo visi, bet tai nutiko dar tada, kai nebuvo gimę Aivės tėvai.

– Ar žinote, kas jai nutiko? – paklausė mergaitė.

Paramedikas suraukė kaktą.

– Manau, gali būti, kad ji susilaužė klubą. Gal ir riešą, bet tiksliai žinosime tik pamatę rentgenogramą.

Kol jis kažką rašėsi, Aivė glostė senelei Silvijai ranką ir svarstė, ar tą kartą jai irgi kas nors lūžo. Tikriausiai. Ji pateko į automobilio avariją per stiprią pūgą ir kelias dienas gulėjo be sąmonės. Nubudusi neprisiminė, nei kaip įvyko avarija, nei kas buvo prieš ją. Policija žinojo tik senelės vardą, nes jai ant kaklo buvo išgraviruotas pakabutis – *Silvi-*

ja. Aivės mama tai vadino retrogradine amnezija. Šeima dažnai apie tai kalbėdavo, todėl Aivė žinojo tikslią avarijos datą – 1969 metų sausio 5 diena, vidurnaktis.

– Kol dar neatvykome į ligoninę, – tarė paramedikas, – noriu pasitikslinti dėl to, kas nutiko. – Dirstelėjo į laikrodį. – Dabar yra pusė devintos ryto, taigi, ji nukrito apie septintą keturiasdešimt penkios? Sakėte, kad tuo metu, kai senelė paslydo virtuvėje, judu buvote kitame kambaryje?..

Aivė įsivaizdavo, kaip senelė Silvija netenka pusiausvyros ir krenta ant nugaros. Kojos pakyla į orą kaip apversto vabaliuko. Jei tik būtų buvusi šalia ir spėjusi ją sulaikyti...

Sebas nurijo seiles.

– Ji kepė pyragėlius su džiovintais vaisiais. Išgirdome, kaip sušuko.

Per savo pačių riksmus, – prisiminė Aivė. Ji apgailestaudama žvilgtelėjo į brolių. Jiedu ginčijosi dėl naujo kvailo *Ripz* plakato, kurį jis gavo Kalėdoms dovanų. Aivė ant jo netyčia išliejo apelsinų sultis. Jeigu jis būtų mažiau priekaištavęs, gal būtų nuėję pas senelę Silviją anksčiau.

Vyriškis pavartė popierius.

– Gerai, turiu viską, ko reikėjo. Ar galite susisiekti su mama ir tėčiu?

Aivė atsiduso. *Gerai būtų*. Ji labiau už viską troško, kad šią akimirką tėvai būtų šalia.

– Parašiau jiems žinutę, bet neatsako, – tarė Sebas. – Kai atvažiuosime į ligoninę, pamėginsiu paskambinti. Mama dirba, bet gal pavyks ją pagauti, kol nepradėjo pamainos.

Aivė su mama atsisveikino vakar ryte. Jei dabar ji būtų čia, tik suplotų rankomis ir akimirksniu perimtų visą šią sumaištį į savo rankas, o Aivė su Sebu tik iškvietė greitąją.

– Tėtis Paryžiuje, – tyliai pridūrė Aivė. – Irgi dirba.

Tėtis dirbo Londono Viktorijos ir Alberto muziejaus konsultantu ir nusimanė apie visokiausias senienas, todėl žmonės iš viso pasaulio klausdavo jo patarimo.

Paramedikas kilstelėjo antakius.

– Ar todėl apsistojote pas senelę?

– Per Kalėdas tėtis ir mama buvo su mumis, – paaiškino Aivė, norėdama juos apginti. – Bet greitai turėjo grįžti į darbą.

Jai tai nekėlė jokių sunkumų. Tėvai būdavo Londone, o juodu su Sebu nuveždavo pas senelę už šešių valandų kelio esančiame Bleči Skrabe. Žinoma, iki šiol nepasitaikė tokio atsitikimo kaip šiandien.

Vyriškis padėjo segtuvą į šalį ir atsisuko į senelę Silviją. Ši, nepaisydama kaklo įtvaro, stengėsi šypsotis. Aivė abejojo, ar per įtvarą senelė bent girdėjo, kas kalbama; juk nepataisė paramediko, kai Sebas pamelavo savo amžių.

– Gerai, ponia Žvirble, dabar jus apžiūrėsiu, – tarė ir atitraukęs antklodę atidengė vieną ranką. Ją laikė ant kaklo parištas diržas. Vyriškis atsargiai atrišo mazgą ir ištraukė diržą. Senelė Silvija krūptelėjo.

Aivė sulaukė kvapą. Visa senelės ranka buvo violetinė ir sutinusi kaip milžiniškas baklažanas.

Paramedikas atsargiai suėmė sužeistą riešą.

– Atrodo, vis dar tinsta. Turbūt ir skauda, – tarė apžiūrinėdamas ją iš visų pusių. Aivė ant senelės odos pastebėjo spindint auksą. – Nematau jūsų apyrankės sagtelės. Manau, reikės ją nupjauti. Jums bus patogiau, ponia Žvirble. Ar gerai?

Aivei suspaudė krūtinę; mergaitė įsivaizdavo, kad senelei Silvijai taip pat. Ta stambi auksinė apyrankė buvo vienas

iš nedaugelio daiktų, likusių iš gyvenimo iki avarijos ir amnezijos. Ji mūvėjo ją, kai įvyko avarija, ir Aivė neprisiminė, kad kada nors būtų nusiėmusi. Visi žinojo, kad apyrankė jai labai svarbi.

Senelė Silvija stipriai užsimerkė ir sugergždė:

– Gerai.

Paramedikas išsitraukė mažas sidabrinės žnyplytes. Tylą perskrodus dviem tyliems čekšt, Aivė sudrebėjo, ir ant grindų nukrito į dvi dalis padalinta apyrankė.

– Aive, mano rankinė... – parodė senelė Silvija drebančia ranka.

Mergaitė paėmė rankinę ir ją atidarė. Paramedikas labai atsargiai įdėjo abi apyrankės puseles vidun.

– Ar pasaugosi ją už mane? – paklausė senelė Silvija.

Aivė linktelėjo, prisivertė nusišypsoti ir atidariusi rankinę patikrino, ar apyrankė saugiai guli vidinėje kišenėje.

– Atsargiai, – įspėjo paramedikas. – Galai aštrūs.

Stengdamasi jų neliesti Aivė užsegė kišenelę.

– Paimk, – suuzgė Sebas keldamas kažką nuo grindų. – Pametei. – Padavė Aivei atviruko dydžio nespaltotą nuotrauką. Mergaitė buvo ją mačiusi daugybę kartų, nes senelė nešiodavosi rankinėje. Tai buvo vienintelė jos nuotrauka iš *anksčiau*. Po avarijos policininkai rado nuotrauką automobilio daiktadėžėje.

– Keista, – tarė Sebas pakėlęs antakius. – Nemačiau jos nuo vaikystės.

Nuolat į ją žiūrėdavom, – pamanė Aivė, bet nieko nepasakė.

– Senelė vis dar nežino, kas ta kita moteris, ar ne?

Mergaitė papurtė galvą. Nuotraukoje šalia senelės Silvijos stovėjo moteris. Liekna, protingomis tamsiomis akimis

ir neklusniais plaukais, išlindusiais iš po apvalios juodos skrybėlės. Ji vilkėjo storą languotą suknelę ir avėjo kaubojus batus su kniedėmis. Senelė Silvija dėvėjo pablukusį džinsinį kombinezoną ir avėjo kažką panašaus į satino balerinos batelius.

– Ką jos čia *apsirengusios*? – paklausė Sebas. – Kokia maištinga suknelė.

Aivė gūžtelėjo pečiais.

– Gal tada buvo tokia mada?

Iš tiesų ji taip nemanė, tik nenorėjo pritarti broliui.

– Padėk ją saugiai, – pasigirdo kimus balselis, ir Aivė atsiskuko. Senelė Silvija sveiką ranka rodė jų pusėn.

– Atsiprašau, – burbtelėjo Aivė, greitai įdėjo nuotrauką į rankinę ir ją užsegė.

Sebas nuslydo nuo suoliuko jai nespėjus jo nustumti.